

ဇေယန

(ရာမည)

အောင်မြင်စွာနှင့်

ဦးတီကွဆုံခန်း

"ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်"

"ဂီး ဂဲ ဂူး"

ခွေးနှစ်ကောင်ရဲ့ မာန်ဖီသံက ဇရပ်အောက်ကနေ ထွက်လာခဲ့တဲ့ အချိန်

"ဟိုနှစ်ကောင် ရန်ဖြစ်လို့ ကတော့ မင်းတို့ ကို အငတ်ထားမယ် ထစ်ခနဲရှိ မင်းတို့ နှစ်ကောင်ပဲ အဲဒါကြောင့် မင်းတို့ ခွေးဖြစ်နေတာ နောက်ထပ် အသံကြားကြည့်"

ဇရပ်ပေါ်က လူကြီးရဲ့ အော်သံကို ကြားတော့ မာန်ဖီနေတဲ့ ခွေးနှစ်ကောင်က လူစကား နားလည်သည့်အလား တိတ်သွားကာ တစ်ကောင်တစ်နေရာ သွားအိပ် နေလိုက်ကြတယ်။

ဇရပ်ပေါ်က လူကြီးလည်း လုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်ပြီးတော့

"ဟိုနှစ်ကောင် အစားစားမယ် ရော့ မင်းတို့ အတွက် ပေါင်မုန့်နှစ်လုံး ငါ့အတွက်တစ်လုံး"ဆိုပြီး လက်သီးဆုပ် သာသာရှိတဲ့ ပေါင်မုန့်နှစ်လုံးကို ပစ်ချပေးလိုက်တယ်။

ခွေးနှစ်ကောင်လည်း ပေါင်မုန့်ကိုကိုက်ချီပြီး အားပါးတရ စားနေတာကို မြင်တော့ ဆံပင်ဖွာလန်ကြဲပြီး ညစ်ပတ်ပေရေနေတဲ့ လူကြီးက သူ့ရဲ့ ကွမ်းချိုး အထပ်လိုက်ရှိတဲ့ သွားတွေပေါ်တဲ့ အထိ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရီပါလေရော။

"အေး လူစကားကို နားလည်ရင် မင်းတို့ မငတ်တော့ဘူးပေါ့ကွာ မင်းတို့ က ငါ့ထက်သာတယ် ငါကလူစကားကို လူလို နားမလည်သေး ဘူးကွ"

ညစ်ပတ်ပေရေနေတဲ့ လူကြီးရဲ့ စကားကိုကြားတော့ ခွေးနှစ်ကောင် က နားလည်သည့်အလား တအီအီ လုပ်ကာ ပွတ်သပ်ပါလေရော။

"ဟေ့ကောင်တွေ ငါသွားစရာရှိတယ် ငါ့ပစ္စည်းတွေက ဧရပ်ပေါ်မှာ ရှိနေတယ် ဘယ်သူမှ မပေးကိုင်နဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခု ပျောက်လို့ ကတော့ မင်းတို့ နှစ်ကောင်ကို အစာမကျွေးဘူး"လို့ ပြောရင်း လွယ်အိတ် အစုတ် လေးကိုလွယ်ကာ ထွက်သွားခဲ့တယ်။

သိပ်မကြာခင်မှာ ပဲ လွယ်အိတ်ကြီး တကားကားနဲ့ ပြန်လာတဲ့ လူကြီးကိုမြင်တော့ ခွေးနှစ်ကောင်က တအီအီလုပ်ကာ ပြေးကြိုကြပါ လေရော။

"ဟဲ့ကောင်တွေ အသာလုပ်ကြပါဟ မင်းတို့ ကို ပစ္စည်းတွေ စောင့်ခိုင်းထားတာ မစောင့်ပဲ အလေလိုက် နေကြတယ်ပေါ့"လို့ ပြောရင်း ဧရပ်ပေါ် တက်လာ ခဲ့လိုက်တယ်။

ဧရပ်ပေါ်ရောက်တော့ ဧရပ်ခေါင်းရင်းက ဝရန်တာလေးကို ကျောပေးပြီး ရပ်နေတဲ့ ခေါင်းပေါင်းနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရတယ်။

"တစ်ယောက်တည်း အေးဆေး နေချင်ပါတယ်ဆိုမှ ဘယ်သူက ရောက်လာပြန်လဲ မသိဘူး"ဆိုတဲ့ မြည်တွန် တောက်တီးသံကို ကြားတော့ ခေါင်းပေါင်းနဲ့ လူက

"ဝါးနုက ဝါးရင့်ကိုပတ် မြွေကိုဖားက မျိုနေတဲ့ ခေတ်ကြီးမှာ တစ်ယူသန် အကျင့်တွေကို ဖယ်သင့်ရင် ဖယ်ထုတ်ရမယ်"ဆိုပြီး တစ်ယောက်

တည်း ပြောကာ လှဲအိပ်လိုက်တယ်။

ထိုလူရဲ့ စကားကို ကြားတော့ ပေတီးပေစုတ်နဲ့ လူက

"ဟေ့လူ ဒီနေရာက အများ ပိုင်နေရာ ဖြစ်တဲ့ အတွက် ခင်ဗျား နေချင်သပဆိုလဲနေ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် အလုပ်လုပ်တဲ့ အချိန် မနှောင့်ယှက်ရင်ရပြီ"

"အဟား အဟား လုပ်ပါ လုပ်ပါ ကျုပ် မနှောင့်ယှက်ပါဘူး စိတ်အေးလက်အေး လုပ်ပါ"

ညစ်ပတ်ပေရေနေတဲ့ လူကြီးက ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ပဲ လွယ်အိတ်ကို ခေါင်းအုံးကာ အိပ်လိုက်တယ်။ အိပ်ရာကနီးလာတော့ ဇရပ်ပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ရေအိုးထဲကရေနဲ့ မျက်နှာသစ်ပလုတ် ကျင်းပြီး ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်ကို ထွန်းလိုက်တယ်။

ဖယောင်းတိုင်ရဲ့ အလင်းရောင်က ဇရပ်တစ်ခုလုံးကို ကောင်းစွာ မြင်ရတဲ့ အနေအထား ဖြစ်သွားတော့ ဇရပ်ထောင့်မှာ ခွေခွေလေးအိပ်နေတဲ့ ခေါင်းပေါင်းထားတဲ့ လူက လူးလွန့်ပြီး ထထိုင်လိုက်တာကို မြင်တဲ့ လူကြီးက

"ဇရပ်ထောင့်ကလူ နီးလာရင်လည်း ငြိမ်ငြိမ်နေ ကျုပ် အလုပ် လုပ်တော့မယ်"လို့ ပြောပြီး လွယ်အိတ် အစုတ်ထဲက ဆီစိမ်စက္ကူတွေကို သစ်သားပေတဲ့ လေးနဲ့ တိုင်းပြီး ညီညာစွာ ဖြတ်ပါလေရော။

ဆီစိမ်စက္ကူလေးတွေကို စိတ်ရှည်စွာ ဖြတ်ပြီးတော့ ခဲတံတစ်ချောင်းနဲ့ စာလုံး သေးသေးလေးတွေ စရေးပါတော့တယ်။

ရေးနေတဲ့ အချိန် ဇရပ်ခေါင်မိုးထိပ်က သွပ်ချပ်က လေမတိုက်ပဲ တဖျပ်ဖျပ်နဲ့ ထမြည်ပါလေရော။ ညစ်ပတ်ပေရေနေတဲ့ လူကြီးကလည်း ဂ

ရမစိုက်ပဲ သူ့အလုပ်ကိုသာ ဆက်လုပ်နေတယ်။

"အူး ဝူး ဝူး ဝတ် ဝတ် ဝတ်"

ဧရပ်အောက်က ခွေးနှစ်ကောင်ကတော့ ဧရပ် အနောက်ဘက်က အမှောင်ထုထဲကို စိုက်ကြည့်ကာ စူးစူးဝါးဝါး ထဟောင်ပါလေရော။ အတန်ကြာကြာ ထိုးဟောင်ပြီးတဲ့ အချိန်မှာ တော့ ဧရပ်ဘေးမှာ လမ်းလျှောက်နေတဲ့ ခြေသံ အများ အပြားကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ခြေသံတွေက ဧရပ်ပေါ်တက်တဲ့ နေရာ ရောက်ရင် ပျောက်သွားလိုက် ဧရပ်ဘေးက ပြန်ပေါ်လိုက် ဖြစ်နေတဲ့ အချိန် ဧရပ်တစ်ခုလုံး ရုတ်တရက် လင်းထိန် သွားခဲ့တယ်။

မျက်စိတစ်မှိတ်လောက်ပဲ ကြာတဲ့ အလင်းရောင်လည်း ပျောက်ရောထိုင်နေတဲ့ လူကြီးက အနောက်ကို ပက်လက်လှန် လိုက်ပြီး

"တောက် ငါ ဘယ်အချိန်ထိ လုပ်ရဦးမှာ လဲ အခုချိန်ထိ ဒီအဆင့်ကနေ မတက်သေးဘူး သောက် ကဝေတွေ စုန်းတွေကလည်း လာနှောင့်ယှက်သေးတယ် အရင်စိတ်နဲ့ ဆို ဒင်းတို့ တွေ နာတော့မယ်"ဆိုပြီး ကြိမ်းမောင်း နေတဲ့ အချိန်

"မိတ်ဆွေ ခုနက မိတ်ဆွေ ကိုယ်ထဲကနေ အလင်းဓာတ်တွေ ထွက်လာတာ မြင်လိုက်ရတယ် အဲဒီအချိန် ဧရပ်ဘေးကနေ ထွက်ပြေးသွားကြတဲ့ ခြေသံတွေကိုလည်း ကြားလိုက်ရတယ် မိတ်ဆွေက အရမ်း အစွမ်းထက်တာပဲ"

"ဟေ့လူ ခင်ဗျားကို အိပ်ပျော်အောင် သောက်မဲ့ရေထဲကို အင်းချထားတာလေ ခင်ဗျား ဘာမှ မဖြစ်ဘူးလား"

"ကျုပ်မှ ရေမသောက်ရသေးတာ ညဦးပိုင်းက သောက်မလို့ လုပ်ပြီး မှ မသောက်ချင်တော့လို့ ဒီအတိုင်း ပြန်သွန်လိုက်တာ"

"ဒါဆို ကျုပ်လုပ်နေတာတွေ အကုန် ခင်ဗျား မြင်တာပေါ့"

"မြင်တာပေါ့ဗျာ ခင်ဗျား ဆက်ကြိုးစားဦး နည်းလေး နည်းနည်း မှား နေလို့ ဆက်တက်မရ ဖြစ်နေတာ နည်းအမှန် ခင်ဗျားကို ပြောပြခဲ့မယ် အခုတော့ မဟုတ်သေးဘူး မနက်ကျမှ ပြောပြမယ်"

"ဟားဟားဟား မင်းလည်း အရူးတစ်ယောက်ပဲ နေမှာ ပါ ငါလည်း အရူးနဲ့ ပြိုင်မပြောတော့ဘူးကွာ ငါ့ကိုများ ပြန်သင်ပေးမယ် ဆိုပဲ"

ညစ်ပတ်ပေရေနေတဲ့ လူကြီးရဲ့ စကားကို ကြားတော့ ခေါင်းပေါင်း ပေါင်းထားတဲ့ လူက ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ပဲ သူ့နေရာကို ပြန်သွားပြီး အိပ်ချလိုက်တယ်။

မနက်မိုးလင်းတော့ ဇရပ်ပေါ်မှာ ခေါင်းပေါင်း ထားတဲ့ လူကို မတွေ့ရတော့ပဲ

"တစ်ဆယ့်ခြောက်ကွက် အင်းကိုရေးတဲ့ အခါ စိတ်ကို မထိန်းချုပ် ထားပဲ သွားချင်တဲ့ နေရာကို ပေးသွားလိုက်ပါ ကျုပ်နဲ့ သင် ပြန်တွေ့ရ လိမ့်မယ်" ဆိုပြီး မီးသွေးခဲနဲ့ ရေးထားတဲ့ စာတချို့ကိုသာ တွေ့လိုက်ရ တယ်။

စာကိုဖတ်ပြီးတာနဲ့ ဇရပ်ပေါ်မှာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ တစ်ဆယ့်ခြောက်ကွက် အင်းကို စတင်ရေးပါလေရော။ အချိန် ဘယ်လောက်ကြာအောင် ရေးနေမိတယ် ဆိုတာ မသိတော့တဲ့ အချိန် စိတ်ကို ထွက်ပေါက်ပေး လိုက်ရာ လူက လေထဲမှာ လွင့်နေသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။

လေထဲမှာ အတိုင်းအဆမရှိ လွင့်နေရင်း နောက်ကျောကနေ တစ်စုံ

တစ်ယောက် ဖမ်းဆွဲတာကို ခံရလိုက်တဲ့ အချိန် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့
လေပေါ်မှာ မဟုတ်တော့ပဲ စိမ်းစိုနေတဲ့ မြက်ခင်းပြင်ပေါ် ရောက်နေပြန်
တယ်။

မလှမ်းမကမ်းမှာ တော့ ပိတ်ဖြူစင်ကြယ် ဝတ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်
ကျောပေးရပ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျောပေးရပ်နေတဲ့ လူ
အနားကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ကပ်သွားလိုက်တဲ့ အချိန် ထိုလူက ရုတ်တရက်
အနောက်ကို လှည့်လာခဲ့တယ်။

အနောက်ကို လှည့်လာတဲ့ အချိန် မျက်နှာကိုလည်း မြင်ရော

"အောင် အောင် မြတ်သာ ဟုတ်ပါတယ်နော်"

"ဟုတ်ပါတယ် ဦးတိက္ခ သင် ပညာတွေပေးခဲ့တဲ့ အောင်မြတ်သာပါ"

"ဝမ်းသာလိုက်တာ ကျုပ်ဘဝမှာ တစ်ခါမှ တောင် ပြန်မတွေ့ နိုင်
တော့ဘူးလို့ ထင်ထားတာ သင်ရဲ့ ပညာစွမ်းက ကျုပ်ထက် အများကြီး
ပိုမြင့်သွားခဲ့ပေမဲ့ ကျုပ်ကတော့ မြင်တဲ့ အတိုင်းပါပဲ"

"မဟုတ်သေးဘူး ဦးတိက္ခရဲ့ ပညာအဆင့်က အရမ်းမြင့်နေပါပြီ ကျ
င့်တဲ့ အယူအဆကို ပြင်လိုက်ရင် ကျုပ်လိုပဲ အေးငြိမ်းတဲ့ နေရာကို ရောက်
မှာ အသေချာပါပဲ"

"ဒါနဲ့ ကျုပ်ရှိတဲ့ နေရာကို ဘယ်လိုသိတာလဲ"

"ဦးတိက္ခ လောင်မီးကျိန်စာ တိုက်ခဲ့တဲ့ တစ်ယောက်ကို မှတ်မိလား"

"မှတ်မိတာပေါ့ နှစ်တွေတောင် အတန်ကြာနေပြီပဲ"

"ဟုတ်တယ် သူ့ကြောင့် ဦးတိက္ခကို ရှာတွေ့ခဲ့တာ သူ့ကိုတိုက်ထား
တဲ့ ကျိန်စာကိုလည်း ဖယ်ရှား ပေးခဲ့လိုက်တယ်"

"အခုလို တွေ့ခွင့်ရတာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပြီ ကျုပ် သေမယ်ဆိုလည်း ရဲရဲကြီး သေလိုက်မယ်"

"မသေပါနဲ့ ဦးဗျာ ဦးတိက္ခအနေနဲ့ လုပ်ရမဲ့အရာတွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ် အခုအင်းစမတွေနဲ့ ရင်ဘတ်ထဲမှာ စေတီတည်တာ ဘယ်နှဆူရောက်ပြီလဲ"

"တစ်ရာနဲ့ ခုနစ်ဆူရှိပြီ အခုလက်ရှိအဓိဋ္ဌာန်အောင်ရင် တစ်ရာရှစ်ဆူ ပြည့်ပြီ"

"အခုလက်ရှိနေတဲ့ ဇရပ်မှာ ပဲ ဆက်ကျင့်ပါ တစ်ရာရှစ်ဆူ ပြည့်တဲ့ နေ့ရောက်ရင် စေတီတွေ အားလုံးထဲကနေ ရောင်ခြည်တော်တွေ ကွန့်မြူးလာသလို ခံစားလာရမယ် အဲဒီလိုခံစားရရင် စိတ်ကိုအခုလိုပဲ လွှတ်ထုတ်လိုက်ပါ ရောင်ခြည်တော်တွေ အားလုံး နဖူးအလယ်ကနေ ဖောက်ထွက် လာလိမ့်မယ် တစ်ခု သတိထားရမှာ က အနှောင့်အယှက်တွေ အများ ဆုံး လာမယ်ဆိုတာကိုပဲ မိမိစိတ်ကို စင်ကြယ်အောင် ထားပြီး အနိုင်ယူခဲ့ပါ ကျုပ် စောင့်နေပါ့မယ်"

အောင်မြတ်သာရဲ့ စကားအဆုံးမှာ တော့ ဦးတိက္ခတစ်ဖြစ်လဲ ညစ်ပတ်ပေရေနေတဲ့ လူကြီးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က အနောက်ပြန်ဆွဲပြီး ဇရပ်ပေါ်ကို ပြန်ရောက်လာခဲ့တယ်။ ဦးတိက္ခလည်း ပြန်သတိရလာတော့ ဇရပ်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိတဲ့ ရေကန်မှာ ရေချိုးသန့်စင်ပြီး လွယ်အိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့ ယောဂီအင်္ကျီနဲ့ လုံချည်ကို ကျနစွာဝတ်ကာ တစ်ဆယ့်ခြောက်ကွက်အင်းကို စဆွဲပါလေရော။ နေ့ရောညရော ဇွဲအပြည့်နဲ့ ကြိုးစားနေခဲ့တာ တစ်လလောက်လည်း ရောက်ရော စေတီရဲ့ ငှက်မြိတ်နား အထိ ရောက်အောင် အဓိဋ္ဌာန်က ပြည့်လာခဲ့တယ်။ သမာဓိအားတွေ အရင်ကထက် ပိုကောင်းလာသလို အမြင် အကြားတွေလည်း ပိုရလာခဲ့တယ်။ တစ်ညမှာ

